

Antidogma - A "kréta-arcok" etnomazochizmusa

2013 november 09. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Nemrég közzétett és a Daily Mail által kommentált (2013. május 5.) statisztikák szerint a fehér britek tömegesen menekülnek el azokból a zónákból, ahol kisebbségbe kerültek.

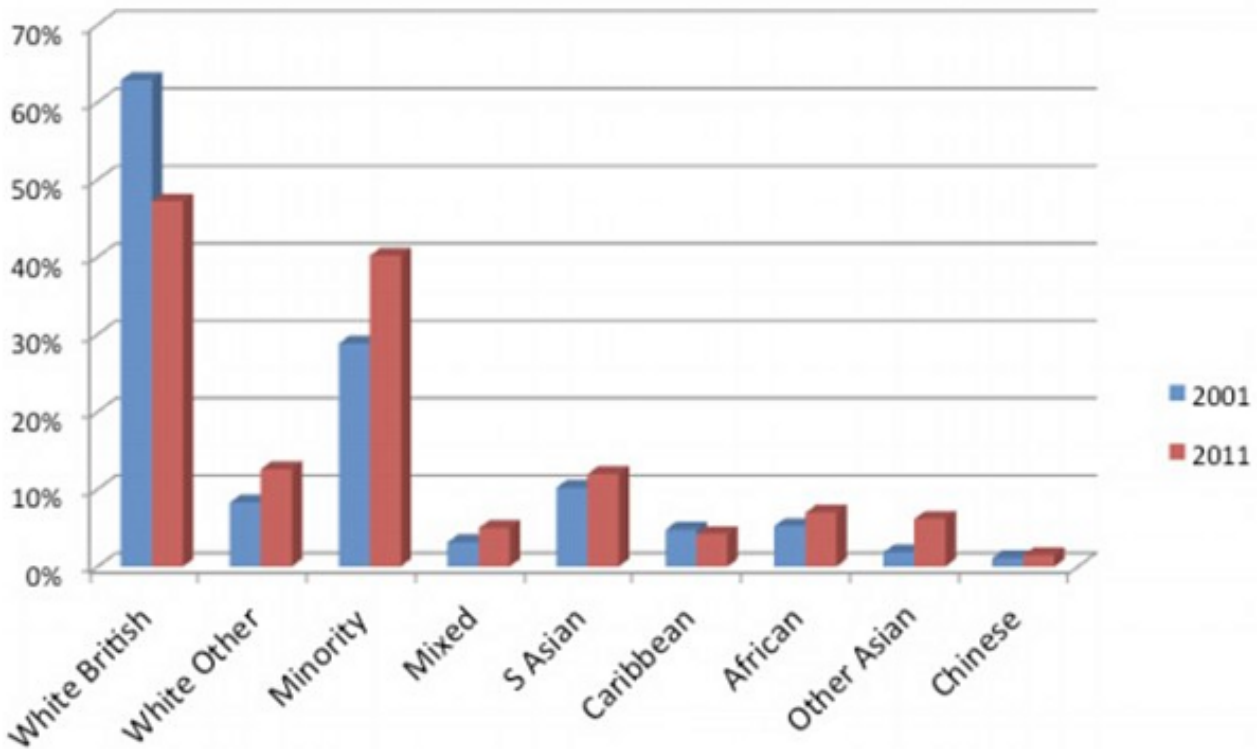
Az utóbbi évtizedben több mint 600 ezer fehér hagyta el Londont: 2001-ben a brit főváros lakóinak 58 százaléka

volt fehér, 2011-ben már csak 45 százalékuk.

Daily Mail

Rise of 'white flight': British families are 'self-segregating' as more Caucasians abandon urban areas for the countryside

Ethnic Change in London, 2001-2011

Franciaországban hasonló folyamat zajlik: a nagyvárosok népi negyedei és külvárosai elveszítik fehér lakóikat, akik a vidéki és elővárosi övezetek fajilag homogén környezetét láthatóan előnyben részesítik a multikulturális olvasztótégellyel (melting pot) szemben.

Érthető módon a fehérek menekülése ("white flight") különösen azokat a körzeteket érinti, amelyeket szó szerint előzönlöttek a harmadik világbeli bevándorlók, és ahol ennek következtében az életmód teljesen elveszítette európai jellegét, sőt mi több, egy alternatív politikai és társadalmi rend váltotta fel a nemzeti kultúrát és a jogállamot.

Erre a jelenségre a globalista elitek primitíven leegyszerűsítő választ ajánlanak. Szerintük a gazdaság és csakis a gazdaság irányítja a világot, vagyis a növekedés visszatérte és a munkanélküliség csökkenése automatikusan a faji feszültségek feloldódását fogja eredményezni. Diagnózisukat a múlt század '30-as éveinek európai migrációira alapozták, amelyek szerintük kizárólag a korszak gazdasági válságának tulajdoníthatók, elfeledve a századforduló óta Európában zajló jelentős migrációs és demográfiai folyamatokat (mindenekelőtt a galíciai zsidók tömeges bevándorlását Közép-Európába), valamint következményeiket az érintett nemzetek identitására és kohéziójára.

A globalisták nem hajlandók olyannak látni világot, amilyen az valójában; nem akarják elfogadni, hogy mielőtt homo oeconomicus, vagyis termelési és fogyasztási tényező lenne, az ember először is politikai és társadalmi lény, egy közösség tagja, aki kötődik a saját egyedi kultúrájához. A csoportok együttélése szisztematikusan egy erőviszony függvénye. Azok a közösségek, amelyeket egymástól túlságosan eltérő értékek és kultúrák irányítanak, tartósan képtelenek a békés együttélésre: az immáron multikulturális európai társadalmak multikonfliktusos társadalmakká váltak. Letagadván az emberek közötti szociokulturális és etnikai határokat, hogy úgymond megteremtsék az "egyetemes békét", és hogy mesterségesen létrehozzák a gyökértelen "világpolgárt", a globalisták nolens-volens a faji összecsapások doktor Frankensteinjei lettek.

Ilyen körülmények között nem csoda, hogy sürgető igény mutatkozik a fehér férfiak megmentése iránt, leginkább ott, ahol momentán talán a legnagyobb veszélyben vannak, vagyis az Egyesült Királyságban. Ez nem vicc. A Les Échos francia pénzügyi napilap egyik cikke (2013. január 6.) arról számol be, hogy a brit oktatásügyi miniszter egyenesen etnikai kisebbségként szándékozik kezelni a bennszülött angolokat, így segítve elő az egyetemekre való visszatérésüket, ahonnan az utóbbi évek során szinte teljesen kikoptak.

Mostanra ugyanis az emberi-jogi lobbi kedvenc vesszőparipája, az etnikai kisebbségeket favorizáló pozitív diszkrimináció (affirmative action) olyan sikeresnek bizonyult az egykor "nagy" Britanniában, hogy a brit egyetemek tele vannak bevándorló fiatalokkal, többségükben lányokkal, miközben a népi osztályokhoz tartozó fehér fiúkból mutatóba is alig maradt. Komolyan felmerült tehát annak az igénye, hogy bevezetik a "szegény fehér fiúk" kvótáját a felsőoktatásban. A jelenség nem új keletű, hiszen egy néhány évvel korábbi felmérés már kimutatta, hogy közülük csak 6 százalék jut be az egyetemekre, szemben az etnikai kisebbségekből származó fiúk 26 és lányok 36 százalékaival. Ráadásul a válság tovább erősítette ezt a tendenciát. Talán a britek kezdik végre felfogni, hogy az egységek érdekében alkalmazott pozitív diszkrimináció valójában negatív diszkriminációt jelent másokkal szemben.

Ennek a fehérelles rasszizmusnak már neve is van: ez a leukofóbia, és mint neologizmus a fehérek gyűlöletét jelenti. A széplelkek, akik mindig az élvonalban haladnak, ha az önkéntes vakságnak lehet hódolni, alig egy évtizede még felháborodottan utasították el az ún. külvárosi antiszemitizmus - azóta már teljesen nyilvánvaló - létezését. Ez a fajta rasszizmus szerintük csak az európai fehérek apanázsa lehet. Ab ovo lehetetlennek tartották, hogy arab vagy afrikai származású emberek antiszemiták vagy rasszisták legyenek, elvégre ők alávetettek és kizsákmányoltak. Ugyanazok, akik tegnap ezt a külvárosi antiszemitizmust tagadták, ma ugyanezen népességek körében a leukofóbia terjedését tagadják.

Mindeddig a tudományos szakirodalom csak az ún. uralmi rasszizmusról prédikált, a gyűztesek, a hódítók, az uralmon lévő rasszizmusáról, amely ideológiai és érzelmi kaucióként szolgál számukra uralmuk fenntartásához. Első európai példája a spanyol "vértisztasági" törvények, amelyeket a reconquista után léptettek életbe a nemzeti identitásra veszélyesnek tartott mór és zsidó kisebbségek, pontosabban azok látszólag katolizált (valójában azonban titokban az eredeti vallásukat gyakorló) elemei ellen. Az uralmi rasszizmus legismertebb múltbéli formája a náciizmus és a dél-afrikai apartheid volt, többé-kevésbé állami rasszizmusként funkcionálva, akárcsak egyébként napjainkban a cionizmus Izraelben.

Létezik azonban a neheztelés rasszizmusa is. A neheztelés (a nietzschei "ressentiment") az a fajta gyűlölet, amelyet a gyöngye érez az erőssel vagy azzal szemben, akit annak tart. Ez az alávetett közösségek rasszizmusa az uralkodó közösségekkel szemben. Valójában a "kréta-arcok" gúnynévvel illetett fehérek szisztematikus és alkalmasszerű erőszakos gyűlöletéről van szó.

Az európai színes b?r? népességek körében tapasztalható "külvárosi" leukofóbia társadalom-lélektani szempontból a népi antiszemitizmushoz hasonlítható, amely ugyancsak a nehezteléses rasszizmus kategóriájába tartozik. A különbség csak annyi, hogy míg az utóbbi elítélendő és sok helyen büntethető is, addig az előbbi?l tudomást sem akarnak venni, s?t gyakran maguk a fehérek bátorítják. Az eredmény magáért beszél. Nem csak a briteknél...

MD 2013. XI. 6.

Gazdag István -antidogma.hu -demokrata.hu

[Tweet](#)

[Pin it](#)

MAGYAR MENEDÉK KÖNYVESHÁZ

www.magyarmentedek.com

Ajánló